

Socrates na 25 eeuwen opnieuw vergiftigd #1 vraag 4

Titel: Ik behoor tot de hele wereld.

Vraag 4

Het belangrijkste punt in de komende parlementsverkiezingen in Holland is euthanasie. Politici zijn aan het vechten over de juiste formulering voor de legalisering van de kwestie. Graag uw commentaar.

Euthanasie, of de vrijheid je eigen dood te kiezen, zou moeten worden geaccepteerd als een geboorterecht van elke burger.

Er kan een grens voor worden bepaald, bijvoorbeeld vijfenzeventig jaar. Na de leeftijd van vijfenzeventig jaar zouden de ziekenhuizen er klaar voor moeten zijn iedereen te helpen die zich van zijn lichaam wil ontdoen. Elk ziekenhuis zou een plek moeten hebben voor stervende mensen, en aan hen die besloten hebben te sterven zou speciale aandacht en ondersteuning moeten worden gegeven. Hun dood zou prachtig moeten zijn.

Elk ziekenhuis zou een meditatieleraar moeten hebben. De mens die gaat sterven zou een maand de tijd moeten krijgen en mag dan ... als hij van gedachten verandert, kan hij op zijn schreden terugkeren, want niemand dwingt hem.

Emotionele mensen die zelfmoord willen plegen, kunnen niet een maand lang emotioneel blijven – emotionaliteit kan tijdelijk zijn. De meeste mensen die zelfmoord plegen, zouden als ze wat langer hadden gewacht, geen zelfmoord gepleegd hebben. Het is uit woede, uit jaloezie, uit haat of wat ook, dat ze de waarde van het leven vergeten.

Het hele probleem is dat politici denken dat het accepteren van euthanasie betekent dat zelfmoord geen misdrijf meer is. Nee, dat betekent het niet.

Zelfmoord is nog altijd een misdrijf. Euthanasie gebeurt met toestemming van het medische genootschap. Eén maand om tot rust te komen in het ziekenhuis – met elke vorm van ondersteuning die aan de persoon gegeven kan worden om kalm en rustig te worden – met alle vrienden die hem komen bezoeken, en zijn vrouw en zijn kinderen, want hij gaat op een lange reis. Het gaat er niet om het hem te verhinderen – hij heeft lang geleefd en hij wil niet langer meer leven, zijn werk is geëindigd.

En hem zou meditatie moeten worden geleerd in die ene maand, zodat hij kan mediteren terwijl de dood eraan komt. En met oog op de dood moet medische hulp worden gegeven, opdat het komt als een slaap – heel langzaam, parallel met meditatie, wordt de slaap dieper. We kunnen duizenden overlijdens van mensen omzetten in verlichting.

En er is geen vrees voor zelfmoord, want hij gaat geen zelfmoord plegen; als iemand probeert zelfmoord te plegen, pleegt hij nog altijd een misdrijf. Hij vraagt toestemming. En met de toestemming van het medisch genootschap... en hij heeft één maand de tijd waarin hij op elk moment van gedachten kan

veranderen. Op de laatste dag kan hij nog zeggen: 'Ik wil niet sterven' – en dan kan hij weer naar huis gaan. Dat is geen probleem: het is zijn beslissing.

Momenteel is er een vreemde situatie in vele landen. Mensen proberen zelfmoord te plegen – als ze erin slagen, oké; als ze er niet in slagen, dan legt de rechter de doodstraf aan hen op. Vreemd! – Zij zelf waren dat aan het doen. Ze werden halverwege betrapt. En dan een rechtszaak die twee jaar duurt; rechters en advocaten zijn dan aan het argumenteren, over van alles en nog wat, en ten slotte moet de man worden opgehangen, opnieuw. In de allereerste plaats deed hij het uit zichzelf. Waarom al die onzin?

En euthanasie wordt meer en meer een noodzaak, want met het vooruitgaan van de medische wetenschap gaan mensen langer leven. Wetenschappers zijn geen enkel geraamte van een mens tegengekomen van vijfduizend jaar geleden die ouder was dan vijftig jaar toen hij stierf. Vijfduizend jaar geleden was de langste tijd dat een mens leefde veertig jaar, en van de tien kinderen die geboren werden, zouden er negen sterven binnen twee jaar – maar één zou het overleven – dus het leven was enorm waardevol.

En Hippocrates gaf aan de medische professie de eed dat je in alle gevallen het leven moet bevorderen. Hij was niet bewust, hij was geen ziener. Hij had niet het inzicht om te doorzien dat er een dag kon komen dat van de tien kinderen, alle tien zouden overleven. Nu gebeurt dat. Aan de ene kant zijn er negen kinderen meer die overleven; en aan de andere kant helpt de medische wetenschap mensen langer te leven – negentig jaar, honderd jaar is niet zeldzaam. In ontwikkelde landen is het heel gemakkelijk een negentigjarige of een honderdjarige te vinden.

In de Sovjet Unie zijn er mensen die de honderdvijftig hebben bereikt, en er zijn enige duizenden mensen die honderdtachtig jaar oud zijn geworden – en ze werken nog steeds. Maar tegenwoordig is het leven saai geworden.

Honderdtachtig jaar, stel het je eens voor, en steeds hetzelfde doen... zelfs de botten gaan pijn doen. En ze hebben nog altijd geen kans om dood te gaan; de dood lijkt nog steeds ver weg – ze werken nog altijd en zijn gezond.

In Amerika zijn er duizenden mensen in de ziekenhuizen die alleen maar in bed liggen terwijl allerlei instrumenten met hen verbonden zijn. Velen liggen aan de kunstmatige ademhalingsmachines. Waar gaat hem om als de persoon zelf niet kan ademen? Wat verwacht je dat hij doet? En waarom belast je de hele natie met deze mens als er vele mensen op straat sterven honger lijden?

Dertig miljoen mensen in Amerika leven op straat, zonder onderkomen, zonder eten, zonder kleding, terwijl duizenden mensen ziekenhuisbedden, dokters en verpleegkundigen in beslag nemen – hun werk, hun inspanning, de medicijnen. Iedereen weet dat ze vroeg of laat zullen sterven, maar zo lang als je kunt behoort je ze in leven te houden.

Ze willen sterven. Ze roepen het uit dat ze willen sterven, maar de dokter kan daarin niet helpen. Deze mensen hebben beslist bepaalde rechten nodig; ze worden gedwongen om te leven, en dwang is in alle opzichten ondemocratisch.

Dus ik wil dat het een heel rationeel iets wordt. Bepaal het op vijfenzeventig jaar of tachtig jaar; dan is het leven voldoende geleefd. De kinderen zijn opgegroeid... wanneer je tachtig bent zijn je kinderen vijftig, vijfenvijftig; ze worden oud. Er is nu geen noodzaak meer voor je om je druk te maken en bezorgd te zijn. Je bent gepensioneerd; je bent nu eenvoudig een last, je weet niet wat je moet doen.

En daarom zijn oude mensen zo irritant: omdat ze geen werk hebben, ze geen enkele aandacht krijgen, ze geen enkele waardigheid hebben. Niemand maakt zich druk om hen, niemand besteedt aandacht aan hen. Ze zijn in staat om te vechten en kwaad te zijn en te schreeuwen. Het zijn eenvoudig hun frustraties die ze laten zien; de werkelijkheid is dat ze willen sterven. Maar ze kunnen het niet eens zeggen. Het is onchristelijk, het is ongodsdienstig – de hele idee van doodgaan.

Hen zou de vrijheid moeten worden gegeven, maar niet alleen om te sterven; hen zou de vrijheid moeten worden gegeven om een maand te oefenen hoe te sterven. In die training moet meditatie een basisbestanddeel zijn; en lichamelijke zorg moet een basisbestanddeel zijn. Ze moeten gezond sterven, heel, rustig, vredig – langzaam diep in slaap glijdend.

En als meditatie zich met slaap heeft verenigd, sterven ze misschien verlicht. Ze weten dan misschien dat enkel het lichaam wordt achtergelaten, en zij deel uitmaken van de eeuwigheid.

Hun overlijden is dan beter dan het gangbare overlijden, want in het gangbare overlijden heb je niet de kans om verlicht te worden. In feite geven steeds meer mensen er de voorkeur aan in ziekenhuizen te sterven, in de speciale instituten voor overlijden waar elke voorziening wordt getroffen. Je kunt het leven verlaten op een vreugdevolle, extatische manier, met grote erkentelijkheid en dankbaarheid.

Ik ben helemaal voor euthanasie, maar met deze voorwaarden.